
A VERSHEZ I

Ha már vagy,

igazság kell, hogy légy,
a lét jobbik fele
több, mint a szó.

Ha már vagy,

fontos légy, ne pillanat,
ahogyan porzó és bibe
adják a folytatást

légy,
és lenned kell
a rombolás,
mert ez így kell
az élet javára,
így szeretnek csak
a halál-bizonyosság
az élet-bizonyosság
ők ketten:
a halhatatlan idők.

Azt hiszed
fűben, fában, virágokban vagy?
Általam leszel,
ha akarlak,
és attól,
amiről álmodnak,
élnek és meghalnak emberek.
Vagy,
ha többnek érzek,
mint az értelem által befogadható
nyomorúság.

Még szeretlek, vers,
talán nem öllek meg, vers.

Mégsem irlak szebben,
nem irlak meg szebben,
attól nem leszel veresebb,

mert tudni kell azt is,
rajtunk kívül születik
az idő,
a ránk is figyelő idő

és hiába tudom,
jaj, tudom,
nélküled csak növények a fák...

1972

A VERSHEZ — II

Én, a költő, a lélekvadász,
ki szóval akarom uralni
a világot,

hogy az és-t mindenki és-nck érezze
és attól szenvedjenek,
az esszenciális lényegtől
— legalább időnként —,
amitől én,
és figyeljenek minderre
szerkesztők, barátok, olvasók.

Hurokra megy a játék
mint kopasz, pocakos szerelmes
együttérzést kellene kelteni

micsoda kintornás feladat

micsoda kintornás kényszer

persze, ha most boldog volnék,
meg sem irtam volna a verset,
ha boldog lennék,

de a vers meglett
és nincs ellene orvosság

1973

CANTATA MONTENEGRO HEGYEIRŐL

ó, hogy dalolnak a hegyeknek
az erdők a szél
dalol az égnek a nap
és zümmögnek a csillagok

ó, szívem ne volna bár
oly közel a halál
dalolna a szívem
túldalolnám a hullámokat
a hullámokat
szívem

daloljunk a széllel a fáknak
az égnek a napnak
nézzük meg a lovakat
karcsú lábú csikókon
repüljünk a homokon át

jobbra a tenger

balra a sziklák

ó, mérhető élet
ó, mérhetetlenebb halál

1972

(Nikola Hercigonja: Gorski vijenac, opera-oratórium)

CELLÁBAN

Vannak akik halálukat alkotják meg
miközben arra gondolnak zöld a rét

Nem, ne sűrítsük az életet
bárhogy lessen ránk a perc

Álomba lépve, menekülve
nem csitul a kerekek forgása

Ó, halál, mennyire más vagy!
„Mely nyelv merne versenyezni véled!”

1972

(Jean Paul Sartre: A fal, tévédráma)

SUHAN

Csak a magány tudja
csak a magánynak lét
ez a mozdulat

nem kell sem zene
sem közönség
nem kell semmi

egy légy bennakadt
az ősz hálójában
körbe-körbe
körbe-körbe száll

oda repül
ahol csönd van
ahol a könnyebb halál ígérete
szerelem

1972

(Pia és Pino Mlakar balettmestereknek)

EXPRIMADONNA

Azt mondtam elég!

Szállj le rólam, öregfiú,
eleget tágítottam a torkomat
eleget riszáltam a faromat
a nagy ügyért

most majd magamnak énekelek
énekelek
énekelek
énekelek stb. stb. stb. stb.
de ehhez neked semmi közöd

annyi repülőgéproncs van
az Antarktisztól a Csendes-óceánig
az ég és a föld között
annyi sok a semmi

mindenki fél az égtől
kék semmi
és félünk a kék semmitől
mert annyi benne a lehetőség

ezért csak térjünk vissza a tárgyakhoz
lábások, lyukas zoknik, vasalatlan ágynemű
vacsorára sült hús és saláta, kavicsok, virágok,
piros fotel, tévé, üveg

hát szállj le rólam, öregfiú,
nekem nem kell több fesztivál
miért másoljuk a volt sikereket

egyedül vagyok
egyedül maradtam

most már csak azt kell megtudnom
prózában sírjak vagy versben
mert a vers igazság
de a prózától együvé tartozunk

1973

REBELLIO

látod, uram,
már régen nem hiszek benned,
de eddig hittem a rendben
és a költő is úgy tanított

dolgozni csak pontosan, szépen

a csillagért tanultam, uram,
tanultam, hogy pontos lehessenek
és legyen szép is e szigorú szó,
bár már régen nem hittem benned,
túl nagy lett körülöttem a rendtelenség

tényeket állapítottam meg,
láttam, tudattam, közvetíttem
tényeket, uram

szinte beleszakadtam,
magyaráztam, kiszáradt a szám és berekedtem,
bár tudtam volna sírni
kinevettek
sajnálta
azután hallgattak

azt hittem, racionálisabb vagy,
merthogy én úgy igyekeztem,
de téged nem érdekeltek a tények,
te villámlást küldtél és mennydörgést
és félelmet

generációk jöttek, mentek
a harmincegyesek talán megértik
ezt a konok következetességet

agnus dei

jöttek sorra a requiemek is

persze egy befejezetlen maradt,
uram,
tudniillik én még élek
és miért lennék a protestáns tökéletesség áldozata
éppen én?

1973

KORMÁNYZÁSBAN

Meg kellene nyílniok az egeknek,
kemény ragyogású
Sirius,
észak-kelet, kelet-észak
sem jobbra, sem balra

meg kellene hát nyílniok az egeknek,

jobbra kettő, balra kettő,
számoljunk csak:

nincs több ballagás a nyúj mellett,
véges kövekkel rakták ki a tejutat,
de ez még megvan,
a tejút,
és te is megvagy, Sirius,
és megvan
a bennem egyre fogyatkozó makrokozmosz
és a hajótörést-áhitó katarzis

mégis ügyeskedek, ügyeskedek,
mert van szó és hang és betű,

mert vannak fehérje- és szénmolekulák
és népjóléti esetekből származó ihletek,
mert van más
más
más, mint én vagyok
és a MÁSBAN várlak,
Sirius,
a héjából kivetkőzött mag gyámoltalanságával,
mert nekem biztosan nem nyílnak meg az egek,
mert nem adatott meg a hasonulás öröme

hajótörést vállaló vagyok hát
kétmilliárd fehérje-, szén- és egyéb molekula között,
vállalva, hogy egy leszek a kétmilliárd
fehérje-, szén- és egyéb molekula között
és ez maga a halál.

Látod, Sirius, vállalom a halált
a halhatatlanság szemtelenységével együtt,
tőled úgysem kérhetek semmit számon

1973

VÉGÜL IS

mindenkinek megvan a maga verse
mi közöm a más verséhez
a közönség majd csinál magának verset
mi közöm a közönség verséhez
velem élni úgysem akar senki
velem meghalni úgysem tud senki
mellettem élőkől van úgyis elég
mindenki törődjön a maga versével

így csináljuk együtt e hasznos szép önzést

1972